

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Bc. P. B.**, zast. JUDr. Jarmilou Černou, advokátkou, se sídlem Sladkovského 484, Pardubice, proti žalovanému: **Hasičský záchranný sbor České republiky**, se sídlem Kloknerova 26, Praha 414, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 18. 12. 2013, č. j. 52 Ad 14/2013 - 56,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Generální ředitel žalovaného rozhodnutím ze dne 15. 4. 2013, č. j. MV-32791-4/PO-N-2013, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitele Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 13. 2. 2013, č. HSPA-51-28/2013, jímž byl žalobce podle § 42 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), propuštěn ze služebního poměru. V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaný uvedl, že usnesením Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 30. 10. 2012, č. j. 13 To 456/2012 - 50, byl zrušen rozsudek Okresního soudu v Pardubicích ze dne 18. 7. 2012, č. j. 22 T 36/2012 - 37, a současně bylo podmíněně zastaveno trestní stíhání žalobce pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku. Podle žalovaného nebylo pochyb o tom, že soudních jednání v obou stupních se účastnil vedoucí právního a organizačního oddělení Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje Mgr. P. K. proto, že žalobci aktivně pomáhal v trestním řízení, kdy mu koncipoval také znění odvolání proti odsuzujícímu rozsudku okresního soudu. Mgr. P. K. ve vyjádření uvedl, že o probíhajícím trestním řízení neinformoval nadřízené služební funkcionáře a tuto informaci nepředal ani jinému služebnímu funkcionáři, neboť ji považoval za ryze soukromou. Vyloučil přitom možnost, že by jej k soudnímu jednání poslali nadřízení služební funkcionáři. Žalobce sice spoluprací s Mgr. K.

popřel, nicméně ta jednoznačně vyplývá z přiložené emailové komunikace. Je přitom irelevantní, že Mgr. K. k jednáním docházel ve služebním oděvu. Žalovaný dále uvedl, že služební zákon nestanoví příslušníkům Hasičského záchranného sboru České republiky povinnost informovat služebního funkcionáře o pravomocném odsouzení jiného příslušníka, neboť tato skutečnost je zákonem stanovena příslušníku, kterého se trestní stíhání týká. Podle žalovaného byla při vydání rozhodnutí dodržena subjektivní lhůta pro vydání rozhodnutí. Ředitel Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje byl o probíhajícím trestním řízení informován pouze na základě žádosti orgánů činných v trestním řízení o poskytnutí součinnosti v podobě stanoviska k možnému dopadu odsouzení žalobce pro úmyslný trestný čin na jeho služební poměr. O výsledku trestního řízení se pak příslušný služební funkcionář dozvěděl až dne 7. 1. 2013, kdy mu žalobce předal písemné vyhotovení předmětného rozhodnutí. Žalovaný dále poukázal na to, že byl naplněn i druhý z důvodů propuštění ze služebního poměru, tedy rozpor s požadavky kladenými na příslušníka podle § 42 odst. 1 písm. c) služebního zákona. Pokud řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu příslušník bezpečnostního sboru, je takové jednání třeba označit za nepřijatelné, hrubě poškozující dobrou pověst bezpečnostního sboru v očích veřejnosti a v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka. Podle žalovaného z ustálené soudní judikatury plyne závěr, že množství alkoholu v krvi nad 1 g/kg vždy vylučuje možnost bezpečného řízení motorového vozidla, jehož důsledkem je vážné ohrožení hodnot chráněných trestněprávními normami. Intenzita společenské škodlivosti takového jednání je podle žalovaného značná. Žalobce řídil motorové vozidlo sice v brzkých ranních hodinách, avšak měl v úmyslu urazit vzdálenost v řádu kilometrů a zčásti hustě obydlenou oblast, kde je větší riziko středu s jinou osobou nebo majetkem jiného.

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozsudkem ze dne 18. 12. 2013, č. j. 52 Ad 14/2013 - 56, žalobu jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění rozsudku soud uvedl, že ve správním spise není založený podklad svědčící pro to, že by na jednání krajského soudu dne 30. 10. 2012, kdy bylo vyhlášeno usnesení o podmíněném zastavení trestního řízení, byl přítomen Mgr. K. jako služební funkcionář ve smyslu § 42 odst. 4 zákona o služebním poměru. Naopak z jeho písemného vyjádření ze dne 25. 1. 2013 vyplývá, že se tohoto jednání zúčastnil ve svém osobním volnu a soukromě. Polemiku ze strany žalobce, jenž zpochybnil projevy vůle Mgr. K., soud označil za irelevantní. Pokud jde o posouzení jednání žalobce jako trestného činu, pak předmětný skutek byl kvalifikován podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku. Soud se ztotožnil rovněž s posouzením toho, že byly v daném případě naplněny podmínky pro propuštění žalobce ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. c) služebního zákona a označil jednání žalobce, za něž byl trestně stíhán a propuštěn ze služebního poměru, za nepřijatelné jednání tím spíše proto, že je spáchal příslušník bezpečnostního sboru, k jehož základnímu poslání náleží poskytování přímé pomoci občanům při mimořádných událostech. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) vyslovil přesvědčení, že soud nesprávně vyřešil počátek běhu subjektivní prekluzivní lhůty a zpochybnil vyjádření Mgr. K.. Uvedl, že mu nebylo známo, že Mgr. K. na jednání soudu chodil ve svém osobním volnu, neboť se choval, jako by byl služebním funkcionářem. Za situace, kdy posouzení běhu subjektivní lhůty bylo postaveno pouze na písemném prohlášení Mgr. K., měl soud velmi citlivě hodnotit možnosti stěžovatele prolomit obsah prohlášení. Pokud by vztah Mgr. K. a stěžovatele byl natolik blízký a přátelský, jak Mgr. K. tvrdí, pak stěžovateli není známo, proč by mu za pasivity žalovaného neporadil, aby nepředkládal usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání. Stěžovatel popřel, že by byl s Mgr. K. v takovém vztahu, jenž by vyžadoval jeho soukromou aktivitu spočívající v účasti na soudních jednáních. Přestože tedy žalovaný věděl, že je vůči stěžovateli vedeno trestní řízení, nevyvinul žádnou aktivitu směřující ke zjištění, zda, kdy a jak bylo trestní řízení ukončeno, ačkoliv vzhledem k tvrzené závažnosti jednání stěžovatele je podle něj zcela neuvěřitelné, že by se žalovaný nedozvěděl o ukončení trestního řízení již dříve

pokračování

než dne 7. 1. 2013, kdy stěžovatel služebnímu funkcionáři tuto skutečnost oznámil. Stěžovatel tedy navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 18. 12. 2013, č. j. 52 Ad 14/2013 - 56, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že Mgr. K. ve věci konal čistě soukromě a vždy mimo rámec služební doby a plnění služebních povinností; navíc není služebním funkcionářem vůči stěžovateli. Žalovaný poukázal na to, že o usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání se dozvěděl přímo od stěžovatele dne 7. 1. 2013, a od tohoto data běžela dvouměsíční lhůta pro vydání rozhodnutí o propuštění stěžovatele ze služebního poměru, která byla dodržena. Žalovaný poukázal na to, že trestní řízení ve věci stěžovatele skončilo způsobem, který nemohl mít jiné zákonné vyústění než jeho propuštění ze služebního poměru. Žalovaný proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Ze správního spisu zjistil Nejvyšší správní soud následující podstatné skutečnosti:

Usnesením Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 30. 10. 2012, č. j. 13 To 456/2012 - 50, byl zrušen rozsudek Okresního soudu v Pardubicích ze dne 18. 7. 2012, č. j. 22 T 36/2012 - 37, týkající se skutku, který spočíval v tom, že dne 10. 3. 2012 kolem 02.09 hod v Pardubicích - Polabinách na ul. Kpt. Bartoše, po předchozím požití alkoholických nápojů vědomě řídil osobní vozidlo zn. Škoda Favorit červené barvy RZ X, při kontrole hlídky Policie ČR OHS Pardubice se podrobil orientační dechové zkoušce pomocí přístroje Dräger, a to dne 10. 3. 2011 v 02.11 hod. s hodnotou 1,22 promile v dechu a dne 10. 3. 2012 v 02.18 s hodnotou 1,18 promile alkoholu v dechu, následně se podrobil lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve, která mu byla odebrána dne 10. 3. 2012 v 02.30 hod a metodou plynové chromatografie bylo u něho zjištěno 1,32 g/kg alkoholu v krvi, a trestní stíhání stěžovatele pro tento skutek bylo podmíněně zastaveno podle § 307 odst. 1, 2 písm. a) zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů, za současného přijetí závazku stěžovatele, že se během zkušební doby zdrží řízení všech motorových vozidel. Podle § 307 odst. 3 trestního řádu byla žalobci stanovena zkušební doba na jeden rok a šest měsíců. Stěžovatel vyrozuměl o této skutečnosti příslušného služebního funkcionáře dne 7. 1. 2013.

Dne 8. 1. 2013 zahájil služební funkcionář se stěžovatelem řízení o propuštění ze služebního poměru. Stěžovatel ve vyjádření namítl nedodržení subjektivní lhůty pro vydání rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru s tím, že rozhodná skutečnost musela být známa Mgr. K., kterého měl služební funkcionář vysílat na předmětná soudní jednání. Správní orgán prvního stupně poté opatřil vyjádření Mgr. K. ze dne 25. 1. 2013, z něhož vyplynulo, že se na jednání dostavoval ze soukromých důvodů, a to proto, že jej se stěžovatelem pojí kamarádský vztah a v obtížné životní situaci mu byl právně nápomocen. Na jednání soudu docházel jako soukromá osoba, přičemž si tuto svou nepřítomnost na pracovišti musel nahradit. Přátelský vztah a skutečnost, že stěžovateli poskytoval právní rady, pak Mgr. K. doložil i výpisem z emailové komunikace. Správní orgán prvního stupně dále zjistil, že v době soudních jednání pobýval Mgr. K. mimo pracoviště na základě propustky vystavené ze soukromých důvodů.

Rozhodnutím ředitele Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje ve věcech služebního poměru ze dne 13. 2. 2013, č. j. HSPA-51-28/2013, byl stěžovatel propuštěn ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru s tím, že skutek, kterým se stěžovatel dopustil protiprávního jednání, je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka. Ohledně Mgr. K. dospěl správní orgán prvního stupně k závěru, že jeho účast na jednáních měla formu kamarádké výpomoci a podpory a nejednalo se o působení služebního funkcionáře. Z tohoto důvodu dospěl správní orgán prvního stupně k závěru, že subjektivní lhůta pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 42 odst. 4 zákona o služebním poměru začala běžet dne 7. 1. 2013.

Dne 15. 4. 2013 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí č. j. MV-32791-4/PO-N-2013.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nezákonnosti spočívající v nesprávném právním posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení“. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, který je však nesprávně vyložen.

Podle § 42 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru „[p]říslušník musí být propuštěn, jestliže bylo v řízení o úmyslném trestném činu pravomocně rozhodnuto o podmíněném zastavení jeho trestního stíhání, bylo pravomocně schváleno narovnání nebo bylo pravomocně rozhodnuto o podmíněném odložení návrhu na potrestání a jednání, kterým trestný čin spáchal, je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka.“

Podle § 42 odst. 4 zákona o služebním poměru „[r]ozhodnutí o propuštění z důvodů uvedených v odstavci 1 písm. b) až d) a písm. f) a odstavci 3 písm. c) musí být příslušníkovi doručeno do 2 měsíců ode dne, kdy služební funkcionář důvod propuštění zjistil, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy tento důvod vznikl“.

Stěžovatel v kasační stížnosti brojí proti nesprávnému posouzení toho, kdy začala služebnímu funkcionáři plynout lhůta pro vydání rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, tedy okamžiku, kdy se služební funkcionář dozvěděl o tom, že v řízení o stěžovatelově úmyslném trestném činu bylo pravomocně rozhodnuto o podmíněném zastavení trestního stíhání. Stěžovatel je přesvědčen, že se tak stalo již dne 30. 10. 2012, kdy Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích vydal předmětné rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání, neboť jednání u krajského soudu byl přítomen služební funkcionář Mgr. K. Žalovaný i správní orgán prvního stupně však v rozhodnutí dovodili, že dnem, od něhož je třeba počítat běh subjektivní lhůty pro vydání rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, je v souzené věci 7. 1. 2013, kdy stěžovatel předal služebnímu funkcionáři informaci o existenci pravomocného rozhodnutí ve smyslu § 42 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru.

Nejvyšší správní soud je po přezkoumání rozsudku krajského soudu, obou rozhodnutí správních orgánů i obsahu správního spisu přesvědčen, že v dané věci bylo rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru vydáno v souladu se zákonem a při dodržení zákonné lhůty podle § 42 odst. 4 zákona o služebním poměru. V dané věci není sporu o tom, že stěžovatel osobně oznámil rozhodnou skutečnost nadřízenému služebnímu funkcionáři dne 7. 1. 2013. Toto datum je pak třeba považovat za počátek běhu subjektivní lhůty podle § 42 odst. 4 zákona o služebním poměru. V řízení se totiž stěžovateli nepodařilo prokázat, že se Mgr. K. účastnil jednání u soudu rozhodujícího v předmětné věci stěžovatele v rámci plnění služebních povinností. Mgr. K. v prohlášení uvedl, že stěžovateli v jeho složité osobní situaci vypomáhal z čistě soukromých důvodů plynoucích z jejich vzájemného přátelského vztahu. Proto také o předmětné události neinformoval nadřízeného služebního funkcionáře. Stěžovateli

pokračování

poskytoval v trestním řízení morální i právní oporu a z tohoto důvodu také chodil k jednáním soudu. Vždy tak však činil ve svém osobním volu, tedy opustil pracoviště na základě propustky vystavené ze soukromých důvodů a absenci na pracovišti si nahrazoval. Doložil rovněž výpis z emailové korespondence, z níž vyplývá, že stěžovateli poskytoval právní rady a podporu. Správní orgán si v řízení vyžádal pracovní list Mgr. K., z něhož vyplynulo, že se předmětných soudních jednání neúčastnil služebně, nýbrž na základě propustky vystavené ze soukromých důvodů, a tuto svou nepřítomnost na pracovišti si nahradil. Jelikož Mgr. K. není nadřízeným služebním funkcionářem stěžovatele a k předmětnému jednání nebyl ani nadřízeným služebním funkcionářem stěžovatele vyslán, nebylo možné dospět k závěru, že by účastí Mgr. K. na jednání soudu dne 30. 10. 2012 byl dán počátek běhu subjektivní lhůty podle § 42 odst. 4 zákona o služebním poměru. Ohledně námitky stěžovatele, že pokud by s ním byl Mgr. K. v přátelském vztahu, jistě by mu poradil, aby předmětné rozhodnutí nepředkládal, Nejvyšší správní soud konstatuje, že z přátelského vztahu nelze dovodit povinnost poskytovat rady, jež jsou v rozporu s právními předpisy. Povinností stěžovatele přitom v souladu s § 45 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru bylo oznámit vedoucímu příslušníkovi existenci předmětného pravomocného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že rozhodnutí o propuštění stěžovatele ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru bylo vydáno při respektování lhůty uvedené v § 42 odst. 4 téhož zákona. Rovněž je Nejvyšší správní soud přesvědčen, že byly splněny všechny ostatní zákonné podmínky pro to, aby byl stěžovatel ze služebního poměru propuštěn. Stěžovateli bylo vydáno rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání pro úmyslný trestný čin a současně správní orgány přesvědčivě odůvodnily, že jednání, kterým stěžovatel trestný čin spáchal, je neslučitelné s požadavky kladenými na příslušníka. Byly tedy naplněny obě kumulativní podmínky pro propuštění stěžovatele ze služebního poměru podle citovaného zákonného ustanovení.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Současně v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. dubna 2014

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu